

מזיכרונותיה של דוניה רוזן על פרטיזנים סובייטים

21.7.1943

"אומרים, שפרטיזנים סובייטים נמצאים בתוך היערות שלנו. הם שמים מוקשים מתחת לגשרים ומסילות הברזל, מסתערים מן המארב על מכוניות-משא גרמניות, לוקחים את הנשק, הורגים גרמנים. השמועה נפוצה בכל הסביבה כולה. נרגשת אני עד עומק לבי מידיעה זו. בכל נפשי הייתי רוצה להצטרף אליהם ולהלחם שכם אחד אתם. הצרה היא שאין אני יודעת, היכן לחפש אותם. היום הטילו הגרמנים כרוזים ממטוסיהם. היתה זו פניה לאוכלוסיה שיחפשו פרטיזאנים ביערות ויסגירום בידי השלטונות. גם מודעות על כך הודבקו בחוצות. הגרמנים מודיעים, שמי שיתפוס פרטיזן יקבל פרס של 5 אלפים מארק ומי שיתפוס את מנהיגם, קולפאק, יזכה בפרס של 10 אלפים. הם אובדים עצות. צבא רב בא לעזרתם, אך את עקבות הפרטיזנים אין הם יכולים למצוא. אני יודעת, כי הפרטיזנים אינם שוהים זמן רב במקום אחד. "חפשו את הרוח בשדה" – מהרהרת אני ושמחתי אינה יודעת גבול.

קראתי כרוז שהורידו הגרמנים ממטוס. יש בו – מלבד הפניה אל האוכלוסיה – תיאור מלא של אותו קולפאק. זה הוא אדם בגיל ששים, אך עוד כוחו עמו והוא מלא מרץ. שערותיו חלקות, שיבה זרקה בהן ומסורקות הן אחורה. אזניו גדולות, נוטות הצידה. מצטיין הוא בזריזות בלתי רגילה, בתנועותיו ובכוחו הרב. גידים קטנטנים אדומים מופיעים בפניו והם מעידים על בריאותו. קומתו בינונית, נועל מגפיים, רק לעתים רחוקות הוא הולך ברגלי; בדרך כלל הוא רוכב על סוס.

מלאה אני הערצה לאדם זה. אדיר חפצי לפגוש אותו ביער, לשוחח אתו, לשמוע מפיו מלת עידוד. בכל לבי ונפשי הייתי רוצה להתקבל לכיתה פרטיזנית. אני מיואשת על שאין אני יכולה למצוא אותם".

מקור: דוניה רוזן, *ידידי היער*, יד ושם, ירושלים, 1988, עמ' 99-100.